

[Simonsen.]

forringe nogen af de eksisterende ordninger. Det vil med maksimumsbeløbet på 77 kr. sige, at ordningen især bliver gunstig for de lavest lønnede. Vi er tilfreds med det i den aktuelle situation, uanset at mange naturligvis gerne så loftet ført højere op; det er noget, man kan komme tilbage til, efterhånden som velstanden stiger.

Vi er også enige i ophævelsen af varighedsbegrænsningen, men må naturligvis her understrege, at dette stiller meget store krav til det sociale systems effektivitet.

Socialministeren lader i sin redegørelse spørgsmålet om karensdagenes antal stå åbent og stiller videre spørgsmålet, om der overhovedet bør være nogen karenstid. Nu har der vel nok været meget stemning for, at karenstiden under alle omstændigheder bør nedsættes, men på nuværende tidspunkt ikke helt afskaffes uanset det principielt rigtige heri. Diskussionen kredser om 2 eller 3 karensdage, og vi må også inddrømme, at det er her, der er penge med i spillet for alvor. Når socialministeren i sin redegørelse nævner, at den skitserede ordning betyder en merudgift på ca. 400 mill. kr., hvor staten vel under de bestående finansieringsforhold må påregne en stigning på 125-150 mill. kr., så er det vel naturligt, at vi her holder en mulighed åben for at kunne forhandle videre, når vi når frem til det endelige lovforslag. Under alle omstændigheder kan vi slå fast, at uanset om der bliver 2 eller 3 dages karenstid, er der tale om en væsentlig forbedring i forhold til f. eks. de eksisterende 6 dage på sygedagpengenes område.

Jeg berørte før spørgsmålet om finansieringsforholdet, hvor man i socialreformkommissionen fortrinsvis har hæftet sig ved de enkelte gruppers procentvise bidrag, altså også for den del, arbejdsgiverne betaler. En omlægning her var en nærliggende, men man kan vel også sige en uhyre traditionel løsning, hvis man skal vurdere det ud fra et arbejdsmarkedspolitisk synspunkt. Det er derfor interessant, at socialministeren mere har haft opmærksomheden rettet mod den ordning, som et mindretal i kommissionen har været inde på, nemlig at arbejdsgiverne som en del af deres andel betaler for den første del af dagpengeperioden. Det er givet, at en sådan ordning har skævheder i rela-

tion til mindre virksomheder med løsarbejdere. Hr. Niels Mørk nævnte spørgsmålet i forbindelse med afskedigelse, og man kan også sige, at der kan være problemer for den lille erhvervsvirksomhed, som beskæftiger mange løsarbejdere; men det vil formentlig kunne løses gennem et særligt sikkerhedsnet, hvor man f. eks. fastsætter en eller anden norm for, hvor længe en medarbejder skal være ansat, før arbejdsgiveren selv betaler dagpengebeløbet, og man lader denne første del indgå som et led i den resterende procentvise bidragsopkrævning. Jeg vil derfor håbe, at socialministeren kan finde en fornuftig løsning på dette problem, for lykkes det, er ideen med, at arbejdsgiveren overtager den første periode, efter vor opfattelse fortrinlig.

Det kan selvfølgelig diskuteres, hvor lang perioden skal være; for os at se kan den ikke overstige 14 dage. Men lad os ikke lægge os fast på noget dageantal; lad regeringen gå til de beduede forhandlinger med arbejdsmarkedets parter og forhåbentlig derigennem nå frem til en fornuftig løsning.

Når jeg før sagde, at ordningen ud fra et arbejdsmarkedspolitisk synspunkt er interessant, hænger det sammen med, at der, som ministeren også er inde på, herigennem fremmes en udvikling henimod en funktionærlignende ansættelse af alle lønmodtagere, og der vil være lagt op til, at arbejdsmarkedets parter gennem deres normale forhandlinger selv kan bidrage til løbende forbedringer og selv kan nå frem til f. eks. en total afskaffelse af karensdagene. Derfor kommer spørgsmålet om 2 eller 3 karensdage i høj grad ind som et led i de forhandlinger, regeringen nu skal i gang med at føre med arbejdsmarkedets parter om denne dagpengeordning.

Vi kommer heller ikke uden om, at der i dette system ligger en væsentlig bedre kontrolmulighed med hensyn til sygedagene i virksomhederne. Vi har f. eks. fra arbejdsløshedsforsikringens område eksemplet med de såkaldte julelukninger, og dér er for mig ikke tvivl om, at lignende problemer kunne opstå på de her omtalte områder, såfremt vi valgte den af kommissionens flertal foreslåede løsning. Vi har i dag en klar fornemmelse af, at der er færre sygedage i virksomheder med et godt arbejdsklima, så for hele den almindelige udvikling med hensyn til